

عنوان مقاله:

بررسی مقاومت و پایداری عناصر معماری ایرانی بعد از ظهور اسلام

محل انتشار:

اولین همایش ملی عمران، معماری، شهرسازی، محیط زیست و علوم مرتبط (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

میترا جدلی

خلاصه مقاله:

مفهوم پایداری درواقع صفتی است که موجب آرامش و تداوم زندگی باکیفیت و منطبق بر نحوه زندگی در طول زمان است. این مقوله درزمینه های متفاوتی مورد ارزیابی که بررسی قرارگرفته و معماری به عنوان کالبدی برای زندگی انسان میتواند یکی از مهمترین زمینه هایپروز آن باشد. معماری ایران که یکی از غنیترین نمونه های معماری بومی با دستاوردهای فرمی و نیازی قابل ذکر در جهان است، درگذر ازدوران اسلامی به یکی از نمونه های موفق معماری مفهومی، معناگرا و عرفانی بدل شد. درعین حال تاثیر کالبد و فرم معماری به عنوان ظرفمکانی که معلولی از فرهنگ جامعه است در بازنمایی این مفاهیم و معانی تاثیر بسزایی دارد. در دوران اولیه ورود اسلام به ایران، شرایطسیاسی و اجتماعی از سویی و الگوی جدید جهان بینی که اسلام به ارمغان آورده بود از سوی دیگر باعث شد تا برگه هایی از معماری به خصوصدر مساجد ایران شکل بگیرد که با کالبد معماری ایران تناسب چندانی نداشت، لذا در برهه های زمانی و شرایط مناسب به تدریج این کالبدتغییر شکل یافت و جای خود را به فرم های آشنا و تجربه شده واگذارد. این پژوهش بر آن است تا با محوریت قرار دادن عامل فرهنگ ومعماری در این دوره گذار، تاثیر آن را در استفاده مجدد از سه اندام معماری ایرانی یعنی گنبد خانه، ایوان و میانسرا، که به ترتیب نمونه هایپایز فضاهای بسته، نیمه باز و باز هستند، و در قالب معرفی و بررسی اندامها در ابنیه قبل و بعد از اسلام، رهیافتی بر دلیل پایداری آنها پیدا کند.

کلمات کلیدی:

گنبد خانه، ایوان، میانسرا، پایداری، معماری اسلامی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1259598>

